

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 71/2026
12.05.2026. године
Београд

Врховни суд, вршилац функције председника суда Мирољуб Томић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 414/26 од 30.03.2026. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 12.05.2026. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 У 414/26 од 30.03.2026. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Решењем Управног суда Р4 У 414/26 од 30.03.2026. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда Уђу 25694/24, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о жалби предлагача, у смислу чл. 16, 18. и 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95...14/22), Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, на коју се жалбом указује, јер побијана одлука садржи јасне разлоге о свим одлучним чињеницама, сагласно утврђеном чињеничном стању и изведеним доказима.

Из списка предмета Управног суда Р4 У 414/26 утврђено је да је тужила (овде предлагач) поднела Управном суду тужбу 03.12.2024. године против туженог органа Републичког геодетског завода Београд, због ћутања управе, односно неодлучивања по жалби коју је изјавила 18.09.2024. године, а због непоступања првостепеног органа по њеном захтеву за доношење допунског решења по предмету Службе за катастар непокретности Трстеник бр. ...-...-...-.../... од 19.07.2024. године. Решењем Управног суда од 10.12.2024. године, у складу са одредбом члана 91. став 2. ЗПП који се у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, наложено је пуномоћнику тужиле да суду достави у оригиналу пуномоћје за заступање тужиле, издато за покретање и вођење овог управног спора, потписано од стране тужиле као властодавца и снабдевано јавнобележничком клаузулом, по ком је пуномоћник тужиле поступио 25.12.2024. године. Тужени орган није поступио по налогу суда за доставу одговора на тужбу и списка предмета од 14.02.2025. године, као ни по ургенцији од 06.02.2026. године.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни суд сматра да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда Уђу 25694/24.

Ово стога што је Управни суд од подношења тужбе активно предузимао радње у циљу остваривања процесних услова за одлучивање, будући да је по пријему тужбе наложио пуномоћнику тужиле доставу овереног пуномоћја, а затим је тужбу послао на одговор туженом органу уз захтев за доставу списка, по ком тужени орган није поступио, као ни по поновљеном налогу суда. Наиме, подношењем тужбе суду управни спор је само покренут, а да би могао да се води уз учешће обе супротстављене стране, морају бити испуњени одређени услови, међу којима је и прибављање одговора на тужбу од стране туженог органа. Одговор на тужбу је право туженог органа и ако оно изостане суд може, уз испуњење осталих услова, спор да реши. Међутим, тужени има и дужност да достави списе предмета да би увидом у њих суд био упознат са чињеничним стањем утврђеним у управном поступку. Како је последица недостављања списка од стране туженог органа овлашћење суда да у том случају реши спор и без списка, при чему мора сам да утврди чињенично стање на расправи, то се трајање поступка у овој фази не може приписати у кривицу суду, нити се може сматрати да је од момента подношења тужбе (03.12.2024. године) до подношења приговора (19.03.2026. године), односно у периоду од једне године и три месеца, протекао непримерено дуг временски период који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року.

Врховни суд је ценио наводе жалбе којима се указује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року због дугог трајања управног спора, па је нашао да

ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку. Наиме, ако је суд преоптерећен нерешеним предметима, као што је случај са Управним судом, изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се предмети тада решавају по приоритету или по посебном значају за подносиоца, а не по редоследу пријема предмета у суд. У овом конкретном случају, предмет управног спора је доношење допунског решења о трошковима поступка, који не потпада под категорију хитних предмета, због чега се решава према редоследу пријема у суд у складу са чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“ бр. 110/09 ... 18/22).

Због свега изложеног, Врховни суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. ЗВП сходном применом члана 153. став 1. ЗПП, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**В.ф. председника суда
Мирољуб Томић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**